

Ieklausies Elles lielākajā noslēpumā Elles lielākais noslēpums

*Rejs Komforts. Pirmo reizi šī vēsts tika sludināta 1982. gada augustā.
www.LivingWaters.com*

Septiņdesmito gadu beigās, Dievs Savā žēlastībā atvēra man ceļojošu kalpošanu. Kad sāku braukāt, es atklāju, ka man ir pieejami materiāli par draudžu augšanu; šausmās es atklāju, ka kādi 80 līdz 90% no cilvēkiem, kas bija apņēmušies dzīvot Kristum, vēlāk atkrita no ticības. Tā sakot, modernā evaņģelizācija ar savām metodēm katriem 80 līdz 90 no simts lēmumiem priekš Kristus liek būt par atkritējiem.

Pastāstīšu jums vēl vairāk. 1991. gadā, ražas desmitgades pirmajā gadā, lielākajā konfesijā ASV tika pieņemti 294 000 lēmumi atdot dzīvi Kristum. Vienā gadā šajā lielākajā konfesijā, pie kuras piederēja 11 500 draudzes, tika pieņemti 294 000 lēmumi atdot dzīvi Kristum. Diemžēl vēlāk dievkalpojumos varēja sastapt tikai 14 000, tas nozīmē, ka par pārējiem 280 000 nekas nebija zināms; un šāds ir normāls modernās evaņģelizācijas iznākums, ko es atklāju septiņdesmito gadu beigās un kas mani tiešām uztrauca. Es sāku īpaši studēt Pāvila vēstuli Romiešiem, un it īpaši, kā evaņģēliju sludināja tādi cilvēki kā Spērdžens, Veslijs, Mūdijs, Finijs, Vitfīlds, Luters, un citi, ko Dievs lietoja vēl daudz vēlāk, un es atklāju, ka viņi izmantoja kādu principu, ko modernā evaņģelizācija gandrīz pilnībā atmet. Es sāku mācīt šo principu. Mani uzaicināja uz mūsu kalpošanas centru Dienvidkalifornijā Belflaueras pilsētā, lai es īpaši šai draudzei mācītu šo principu. Tad uz kādiem trīs gadiem viss bija noklusis, līdz es saņēmu telefona zvanu no Bila Gotharda, kas šo mācību bija redzējis video ierakstā. Viņš man noorganizēja lidojumu uz San Hosē Ziemeļkalifornijā, es tur runāju tūkstotim mācītāju. Tad 1992. gadā viņš video ierakstu parādīja 30 000 mācītājiem. Togad man piezvanīja Deivids Vilkersons no Ņujorkas. Viņš zvanīja no savas mašīnas. (Viņš braucot bija klausījies šo mācību un zvanīja no sava auto telefona.) Nekavējoties viņš mani uzaicināja no Losandželosas un 3000 jūdžu attālo Ņujorku, lai es nolasītu stundu garo mācību viņa draudzē, viņš to uzskatīja par tik svarīgu. Un nesen es dzirdēju, ka kāds mācītājs šo ierakstu kasetē bija noklausījies 250 reizes. Es ļoti priecātos, ja tu noklausītos kaut vienreiz šo mācību, kas saucas „Elles lielākais noslēpums”.

Psalms 19:7 ir teikts „Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina [atgriež] dvēseli.”. Saskaņā ar Bībelē teikto, kas ir pilnīgs un kas maina dvēseli? Rakstos ir ļoti skaidri teikts: „Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina [maina] dvēseli.” Ilustrējot Dieva bauslības darbību, ieskatīsimies mazliet civilīkumā. Iedomājies, ka es tev saku: „Man tev ir *labas ziņas*: kāds tavā vietā tikko ir samaksājis 25 000 dolāru soda naudu par ātruma pārsniegšanu.” Tava reakcija droši vien būtu: „Ko tu tur runā? Tās nav nekādas labas ziņas: tur nav nekāda jēga. Man nebija jāmaksā nekādi 25 000 dolāri soda naudā.” Manas labās ziņas nebūtu labas ziņas priekš tevis: es vienkārši izklausītos muļķīgi. Vēl vairāk, manas runas tev būtu apvairojošas, jo es tev saku, ka tu esi pārkāpis likumu, kad tu domā, ka neesi vis. Tomēr, ja es to pasniegtu šādā veidā, tas izklausītos saturīgāk: „Ceļā uz šo sanāksmi radars konstatēja tavu braukšanas ātrumu 80 kilometri stundā pilsētas daļā, kur mēdz pastaigāties akli bērni. Tur desmit ceļa zīmes skaidri norādīja, ka maksimālais atļautais braukšanas ātrums ir 25 kilometri stundā, bet tu tur brauci ar ātrumu 80 kilometri stundā. Tava rīcība bija ārkārtīgi bīstama, un tev jāmaksā sods 25 000 dolāru. Teju viss jau būtu noticis pēc likuma, kad kāds, ko tu pat nepazīsti, iestājās par tevi un samaksāja tavā vietā. Tev ir ļoti veicies.”

Vai tu redzi, ka pasakot, ne tieši tu esi izdarījis nepareizi, vispirms piedod labajām ziņām jēgu. Ja es tev skaidri nepastāstu un nenorādu, ka tu esi pārkāpis likumu, tad labās ziņas izklausīsies muļķīgi, tās tevi apvainos. Bet ja tu saproti, ka esi pārkāpis likumu, tad labās ziņas kļūst patiesi labas ziņas.

Tāpat ja es vēršos pie grēcinieka, kam nav nožēlas un saku: „Jēzus Kristus nomira pie krusta par taviem grēkiem”, tas izklausīsies muļķīgi un viņu apvainos. Muļķīgi tāpēc, ka tam isti nebūs jēgas. Bībelē teikts: „Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd” (1. Kor. 1:18). Tas viņu apvainos, jo es viņam saku, ka viņš ir grēcinieks, bet viņš pats sevi par tādu neuzskata. Ja jau reiz viņš par to vispār domā, ir taču cilvēki, kas ir daudz

sliktāki par viņu. Bet ja es cenšos iet Jēzus pēdās, tad to var pateikt daudz sakarīgāk. Ja es veltu laiku, lai atvērtu Dieva likumu, desmit baušļus, un parādu grēciniekam, ko tieši viņš ir darījis nepareizi, ka viņš ir apvainojis Dievu, pārkāpdamš Viņa likumu, un kad cilvēks tiek, kā teikts Jēkaba vēstulē, pēc bauslības pārliecināts, ka viņš ir pārkāpējs (Jēkaba 2:9), tad labās ziņas par samaksu vairs neizklausīsies muļķīgi, tās neapvainos, tās būs „Dieva spēks par pestīšanu” (Rom. 1:16)

Paturot prātā šīs nedaudzās domas, paskatīsimies vēstulē Romiešiem 3:19.

Paskatīsimies, kā darbojas Dieva likums cilvēkiem. Romiešiem 3:19: „Bet mēs zinām, ka viss bauslībā teiktais teikts tiem, kas stāv zem bauslības; tā visiem aizdarīta mute, un visa pasaule vainīga Dieva priekšā.” Viena Dieva likuma funkcija ir aizdarīt muti. Panākt, lai grēcinieki pārstāj attaisnoties un sacīt: „Ir milzums cilvēku, kas ir daudz sliktāki par mani. Es neesmu slikts cilvēks. Patiešām.” Nē, bauslība aizdara muti, lai beidzas taisnošanās, un no bauslības mēs zinām, ka visa pasaule, ne tikai jūdi, bet visa pasaule ir vainīga Dieva priekšā.

Romiešiem 3:20: „Jo ar bauslības darbiem neviens cilvēks nevar kļūt taisnots Viņa priekšā. Jo bauslība dod - grēka atziņu.” Dieva likums mums saka, kas ir grēks. 1. Jāņa 3:4 ir teikts: „Grēks ir netaisnība.” Romiešiem 7:7: „Kas nu no tā izriet? [Pāvils runā] Vai pati bauslība ir grēks? Nekādā ziņā ne! Bet to gan varu teikt: es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības.” Pāvils saka: „Es nezināju, kas ir grēks, līdz man bauslība to pateica.” Galatiešiem 3:24: „Tātad bauslība līdz Kristum ir bijusi mūsu audzinātāja, lai mēs ticībā kļūtu taisnoti.” Dieva likums darbojas kā audzinātājs, kas ved mūs pie Jēzus, lai mēs varētu tikt taisnoti caur Viņa asinīm. Bauslība pati mums nepalīdz, tā mūs atstāj bezpalīdzībā. Tā mūs neattaisno, tā norāda uz mūsu vainu svētā Dieva priekšā.

Modernās evaņģelizācijas traģēdija ir tā, ka tā atmetusi bauslību ar visām tās spējām mainīt dvēseles un vilkt grēciniekus pie Jēzus, tāpēc modernajai evaņģelizācijai nācās atrast citu iemeslu, pateicoties kuram grēcinieki atsauktos evaņģēlijam. Veids, kā modernā evaņģelizācija izvēlējās piesaistīt grēciniekus, bija „dzīves uzlabošana”.

Evaņģēlijs deģenerējās līdz „Jēzus Kristus dos tev mieru, prieku, mīlestību, papildījumu un pastāvīgu laimi.” Lai sniegtu tev vairāk izpratnes par šīs populārās mācības nebībelisko raksturu, es gribētu, lai tu uzmanīgi paklausies sekojošo anekdoti, jo manis teiktā būtība centrējas ap šo konkrēto ilustrāciju, tādēļ, lūdzu, ieklausies uzmanīgi.

Divi cilvēki apsēžas lidmašīnā. Pirmajam iedod izpletni un iesaka viņam to uzvilkt, jo tas uzlabos viņa lidojumu. Sākumā viņš ir noskaņots mazliet skeptiski, jo viņam nav skaidrs, kā izpletna uzvilšana varētu padarīt viņa lidojumu labāku. Pēc laiciņa viņš izlemj pamēģināt, vai teiktais ir patiesība. Kad viņš to uzvilcis, viņš sajūt, cik izpletnis smags uz pleciem, un viņam ir grūti nosēdēt taisni. Tomēr viņš mierina sevi ar domu, ka izpletnis uzlabos viņa lidojumu. Un viņš izlemj mazliet vēl nogaidīt. Gaidot viņš ievēro, ka citi pasažieri par viņu smejas, jo viņš lidmašīnā ir uzvilcis izpletni. Viņš sāk izjust pazemojumu. Kad cilvēki sāk uz viņu rādīt ar pirkstu un smieties, viņš to vairs nevar izturēt, viņš attaisa izpletni siksnas un nomet to uz grīdas. Vilšanās un rūgtums pilda viņa sirdi, jo pēc viņa saprašanas viņam tika klaji melots.

Otram cilvēkam iedod izpletni, bet viņam saka, lūk, ko. Viņam to iesaka uzvilkt, jo kādā brīdī viņam nāksies lēkt no lidmašīnas no 8000 metru augstuma. Viņš ir pateicīgs un uzvelk izpletni, viņš pat neievēro, cik tas ir smags, ne arī to, ka viņš vairs nevar taisni sēdēt. Viņš domā par to, kas varētu notikt, ja viņam būtu jāizlec bez izpletna.

Tagad analizēsim katra pasažiera rīcības motīvu un iznākumu. Pirmā pasažiera motīvs, kad viņš uzvilka izpletni, nepārprotami bija uzlabot savu lidojumu. Viņa rīcības rezultāts bija pazemojums no citu pasažieru puses, viņš bija vilnis un juta rūgtumu pret tiem, kas viņam šo izpletni iedeva. Vadoties pēc viņa pieredzes, būs vajadzīgs ilgs laiks, lai kāds viņu atkal uz kaut ko līdzīgu pierunātu. Otrs cilvēks izpletni uzvilka, lai izvairītos no tuvojošos kritiena. Pateicoties tam, ka viņš zināja, kas ar viņu notiktu bez izpletna, viņam sirdī bija dziļš prieks un miers, un apziņa, ka viņš ir glābts no drošas nāves. Šis zināšanas sniedz viņam spēju panest citu pasažieru ģirgāšanos. Viņš no sirds jūt pateicību pret tiem, kas viņam iedeva izpletni.

Tagad ieklausies, ko saka modernais evaņģēlijs: „Uzvelc sev plecos Kungu Jēzu Kristu. Viņš tev dos mīlestību, prieku, mieru, piepildījumu un pastāvīgu laimi.” Citiem vārdiem sakot: „Jēzus Kristus uzlabos tavu lidojumu.” Grēcinieka reakcija uz to – lai pamēģinātu, viņš uzvelc plecos Pestītāju, lai redzētu, vai teiktais ir paties. Un ko viņš saņem? Apsolīto kārdinājumu, pārbaudījumus un vajāšanas. Citi pasažieri par viņu smejas. Un ko viņš dara? Viņš novelk Jēzu Kristu, viņu vārda dēļ ir apvainojuši (Marka 4:17), viņš ir vīlies un sarūgtināts, un diezgan pamatoti. Viņam tika apsolīts miers, prieks, mīlestība, piepildījums un pastāvīga laime, bet viss, ko viņš dabūja, bija pārbaudījumi un pazemojums. Viņa rūgtums ir vērst pret tiem, kas viņam deva šo, tā saukto, „labo vēsti”. Viņa attieksme pēc tam kļūst vēl sliktāka nekā, ja viņš nebūtu dzirdējis vēsti nemaz: ir vēl viens rūdīts un rūgtuma pilns atkritējs.

Svētie, mums jāsaka nevis, ka Jēzus uzlabo lidojumu, bet gan jābrīdina pasažieri, ka viņiem nāksies lēkt ārā no lidmašīnas. Jo „cilvēks mirst vienreiz, bet pēc tam ir tiesa.” (Ebrejiem 9:27) Un kad grēcinieks sapratīs, cik briesmīgas sekas ir Dieva likuma pārkāpšanai, tad viņš vienkārši bēgs pie Pestītāja, lai izvairītos no dusmības, kas tuvojas. Un ja mēs esam patiesi un uzticīgi liecinieki, tad to mēs arī sludināsim – ka nāks dusmība, ka Dievs „aicina visus cilvēkus visur atgriezties no grēkiem.” (Apustuļu darbi 17:30) Kāpēc? „Jo Viņš nolīcis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās.” (31. pants) Redziet, mēs nerunājam par laimi, bet par taisnīgumu. Nav nozīmes, cik grēcinieks ir laimīgs, cik daudz viņš izpriecājas par „grēka īslaicīgajām baudām” (Ebrejiem 11:25) Bez Kristus taisnīguma tāds cilvēks dusmības dienā ies bojā. „Manta neko nepalīdzēs Tā Kunga dusmības dienā, bet taisnība glābj no nāves.” (Salamana pam. 11:4) Miers un prieks ir pestīšanas pienācīgi augļi, bet nav pienācīgi šos augļus izmantot, lai cilvēkus vilktu uz pestīšanu. Ja mēs tā turpināsim darīt, grēciniekiem būs netīri motīvi bez grēku nožēlas.

Vai jūs varat atcerēties, kādēļ otrajam pasažierim sirdī bija prieks un miers? Viņš zināja, ka izpletnis viņu izglābs no drošas nāves. Man kā ticīgajam ir, Pāvila vārdiem runājot, „prieks un miers ticībā” (Romiešiem 15:13), jo es zinu, ka taisnais Kristus mani izglābt no dusmības, kas tuvojas.

Paturot prātā šo domu, paskatīsimies ciešāk uz gadījumu lidmašīnā. Tur ir jauna stjuarte. Viņa nes uz paplātes karstu kafiju. Šodien viņa strādā pirmo dienu, viņa grib atstāt iespaidu uz pasažieriem, un viņai tas noteikti izdodas. Ejot starp sēdvietām pa eju, viņa paklūp pār kāda kāju un izlej kafiju mūsu *otrā* pasažiera klēpī. Kā viņš reaģē, kad vārošais šķidrums tek pa viņa miesu? Vai viņš saka: „Aaaauuu! Šausmas, kā sāp”? Vai nu ne. Viņš jūt sāpes. Bet vai viņš novelk no pleciem izpletni, aizmet to un saka: „*Tas stulbais izpletnis*”? Nē. Kāpēc lai viņš tā darītu? Viņš neuzvilka izpletni, lai padarītu savu lidojumu labāku. Viņš to uzvilka, lai tas izglābtu viņu no kritiena. Ja nu vienīgi gadījums ar karsto kafiju varētu viņam likt ciešāk turēties pie izpletna un pat gaidīt lēcieni no lidmašīnas.

Ja mēs ar jums esam uzvilkuši Kungu Jēzu Kristu ar pareizo nolūku, lai izbēgtu no dusmības, kas tuvojas, gadījumos, kad mums ir pārbaudījumi vai lidojums kļūst nepatīkams, mēs nesadusmosimies uz Dievu; mēs nezaudēsim prieku un mieru. Kāpēc gan lai tā notiktu? Mēs nenācām pie Jēzus, lai mums būtu laimīgāka dzīve: mēs nācām, lai paglābtos no dusmības, kas tuvojas. Pārbaudījumi īstu ticīgo varētu vienīgi vest tuvāk pie Pestītāja. Bet bēdīgā kārtā ir burtiski pūļiem pārliecinātu kristiešu, kas zaudē prieku un mieru, ja lidojums kļūst nepatīkams. Kāpēc? Šie ļaudis ir uz cilvēku centrētā evaņģēlija iznākums. Viņi nāca, bet viņiem nebija grēku nožēlas, bez kuras nevar būt pestīts.

Nesen es kalpoju Austrālijā, Austrālija, ziniet, ir tāda maza saliņa pie manas dzimtās Jaunzēlandes krasta. Un es sludināju par grēku, bausību, taisnīgumu, svētumu, tiesas dienu, grēku nožēlu un elli. Un nebija gluži tā, ka cilvēki pūļiem pie manis steigtos „atdot savas sirdis Jēzum”. Īstenībā gaisā bija jūtams saspringums. Pēc sanāksmes man teica: „Aizmugurē ir kāds jauns puisis, kas grib atdot savu dzīvi Jēzum.” Es aizgāju uz aizmuguri un ieraudzīju tur pusaudzi, kurš nevarēja noskaitīt grēku nožēlas lūgšanu, jo pārāk raudāja. Priekš manis tā bija ārkārtīgi patīkama pārmaiņa, jo gadiem es biju sirdzis ar „evaņģelizācijas izmisumu”. Es tik ļoti vēlējos, lai cilvēki atsauktos evaņģēlijam, ka negribēdams biju sācis sludināt uz cilvēku centrēto evaņģēliju, kura

būtība skanēja apmēram šādi: „Tu nekad negūsi pilnīgu mieru bez Jēzus Kristus, Dievs tevi radījis ar tukšumu sirdī, ko tikai Viņš pats var aizpildīt.” Es sludināju par Jēzus krustāsišanu, es sludināju par grēku nožēlu. Kad grēcinieks atsaucās, es domāju: „Ak, nē. Šis puisis grib atdot savu sirdi Jēzum, un pastāv 80% iespēja, ka vēlāk viņš *atkritīs*. Man ir apnicis radīt *atkritējus*. Es gribu pārlicināties, ka šis puisis to domā nopietni. Labāk lai viņš to domā nopietni!” Tā es, aizdomu pilns, piegāju pie tā nabaga puisa. Piegāju pie viņa un teicu: „Ko tu vēlies?” Viņš teica: „Es gribu kļūt par kristieti.” Es teicu: „Vai tu to domā nopietni?” Viņš teica: „Jā.” Es teicu: „Vai tu *PATIESĀM TO DOMĀ NOPIETNI?*!” Viņš teica: „Nu, jā, es domāju.” „Labi, es lūgšu kopā ar tevi, bet tu labāk domā to no sirds.” Viņš teica: „Labi, labi.” „Tagad atkārto šo lūgšanu pēc manis un saki to no visas sirds godīgi un patiesām saki to no visas sirds godīgi, un esi pārlicināts, ka tu to saki nopietni. Dievs, es esmu grēcinieks.” Viņš teica: „Nu... Dievs, es esmu grēcinieks.” Un es domāju: „Nu, kāpēc nevar redzēt nožēlu? Ārēji nekādi nevar redzēt, ka šis cilvēks iekšēji nožēlotu grēkus.” Ja es būtu varējis redzēt viņa motīvu, es būtu redzējis, ka tas bija 100% no sirds. Viņš patiesām savu lēmumu domāja nopietni no visas sirds. Viņš no visas sirds gribēja dot šai Jēzus padarīšanai iespēju pamēģināt, varbūt viņš no tā kaut ko sev gūtu. Viņš bija mēģinājis seksu, narkotikas, materiālismu un alkoholu. „Kāpēc nepamēģināt šo kristiešu padarīšanu un nepaskatīties, vai ir tik labi, kā šie kristieši saka: miers, prieks, mīlestība, piepildījums, pastāvīga laime.” Viņš neglābās no dusmības, kas tuvojās, jo es *nebiju pateicis viņam, ka nāk dusmības diena*. Bija skaidri redzams, kas manā sludināšanā trūka. Viņš nebija salūzis grēku nožēlā, jo nabaga puisis nezināja, kas ir grēks. Atceraties Romiešiem 7:7? Pāvils sacīja: „Es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības.” Kā cilvēks var nožēlot grēkus, ja viņš nezina, kas ir grēks? Jebkura no šādām, tā sauktajām, „grēku nožēlām” būtu, kā es tās saucu, „horizontāla nožēla”. Viņš nāk, jo viņš ir melojis cilvēkiem, viņš ir zadzis no cilvēkiem. Bet, kad Dāvids bija grēkojis ar Batšebu un bija pārkāpis visus desmit baušļus (viņš tīkoja pēc kaimiņa sievas, dzīvoja melos, nozaga kaimiņam sievu, pārkāpa laulību, nogalināja, negodāja vecākus un tādējādi negodāja Dievu), viņš neteica: „Es esmu grēkojis pret cilvēkiem.” Viņš teica: „Pret Tevi un tikai Tevi esmu grēkojis un darījis to, kas Tavās acīs Jauns.” (Psalmi 51:4) Kad Jāzeps tika seksuāli kārdināts, viņš sacīja: „Kā lai es darītu tik lielu ļaunumu un grēkotu pret Dievu?” (1. Mozus 39:9) Pazudušais dēls teica: „Es esmu grēkojis pret debesīm.” (Lūkas 15:21) Pāvils sludināja „atgriešanos [grēku nožēlu] pie Dieva”. (Apustuļu darbi 20:21) Bībelē teikts: „Jo dievišķas skumjas dod atgriešanās [grēku nožēlas] svētību.” (2. Korintiešiem 7:10) Kamēr cilvēks nesapratis, ka viņa grēks ir vertikāls, viņš vienīgi nāks un trenēs neīstu, eksperimentālu un horizontālu grēku nožēlu, un atkritīs pārbaudījumu, kārdinājumu un vajāšanu gadījumā.

A. Ērls sacīja: „Ilgas pieredzes rezultātā esmu uzzinājis, ka nopietnākajiem bauslības draudiem ir svarīga loma, vedot cilvēkus pie Kristus. Cilvēkiem jāsaskata, ka viņi ir pazuduši, pirms viņi sauks pēc žēlastības, viņi nebēgs no briesmām, pirms viņi tās neredz.” Tagad es gribētu, lai jūs izdarāt kaut ko mazliet neparastu. Es jūs nemulsināšu, apsolu. Bet es gribētu pavaicāt: cik daudzi no jums domāja par kaut ko citu, kamēr es lasīju citātu no A. Ērla? Es jums gribētu kaut ko pateikt. Es domāju par kaut ko citu, kamēr lasīju to citātu. Es domāju: „Neviens manī neklausās, viņi domā par kaut ko citu.” Ļoti svarīgi, lai mēs esam pilnīgi atklāti. Ja tu domāji par kaut ko citu un tev nav ne jausmas, ko A. Ērls teica, tad, lūdzu, pacel roku augstāk... pacel. Parasti tie ir kāda puse līdz divām trešdaļām, un mums tā ir arī šovakar. Pamēģināsim vēlreiz... Lai Dievs jūs svētī, mācītāji, par atklātību.

A. Ērls bija pazīstams evaņģēlists pagājušajā gadsimtā, pateicoties viņam, 150 000 cilvēku atgriezās, tas bija labs pierādījums tam, ko viņš mācīja. Sātans negrib, lai jūs to uzzinātu, tāpēc ieklausieties uzmanīgi.

A. Ērls sacīja: „Ilgas pieredzes [tā ir patiesā pārbaude] rezultātā esmu uzzinājis, ka nopietnākajiem bauslības draudiem ir svarīga loma, vedot cilvēkus pie Kristus. Cilvēkiem jāsaskata, ka viņi ir pazuduši, pirms viņi sauks pēc žēlastības, viņi nebēgs no briesmām, pirms viņi tās neredz.”

Redziet, jūs cenšaties glābt cilvēku no noslīkšanas, kad viņš pats netic, ka slīkst; viņš pārāk nepriecāsies par jums. Jūs redzat, ka viņš iepeld ezerā. Jūs domājat: „Es domāju,

ka viņš slīkst. Jā, es ticu, ka viņš slīkst." Jūs ienirstat, izvelkat viņu krastā, neko viņam nesakot. Viņš pārāk par jums nepriecāsies. Cilvēks negrib, ka viņu glābj, līdz viņš pats neredz, ka ir briesmās. Cilvēki nebēgs no briesmām, kamēr viņi tās neredz. Saprotiet, ja jūs tagad pienāktu pie manis un teiktu: „Sveiks, Rej,” es atbildētu: „Jā.” Jūs teiktu: „Šīs ir zāles pret Groninzina slimību. Es pārdevu savu māju, lai savāktu līdzekļus šo zāļu iegādei. Es tev tās dāvinu.” Mana reakcija būtu droši vien apmēram tāda: „Ko? Zāles pret ko? Groninzina slimība? Tu pārdevi savu māju, lai iegādātos šīs zāles? Tu tās man dod par brīvu? Nu, liels paldies tev. Atā... Tas cilvēks ir saspiedies.” Es domāju, visticamāk, tā es reaģētu, ja jūs pārdotu savu māju, lai varētu iegādāties zāles pret slimību, par kuru es nekad neesmu dzirdējis, un tagad jūs man tās dāvinātu par brīvu; es domātu, ka jūs esat diezgan dīvains. Bet, ja jūs pienāktu pie manis un teiktu: „Rej, tev ir Groninzina slimība. Es skaidri uz tavas miesas varu redzēt desmit simptomus. Pēc divām nedēļām tu būsi miris.” Kad es pārlielinātos par savu slimību (jo simptomi ir tik acīmredzami) un teiktu: „Ak, vai! Ko lai es tagad daru?” Tad jūs teiktu: „Neuztraucies. Šīs ir zāles pret Groninzina slimību. Es pārdevu savu māju, lai varētu iegādāties šīs zāles. Es tev tās došu par brīvu.” Es neatraidīšu jūsu upuri; es to pieņemšu ar pateicību. Kāpēc? Jo es esmu redzējis slimību, un tagad varu pieņemt zāles. Bēdīgā kārtā ASV un rietumu pasaulē ir noticis tas, ka mēs esam sludinājuši zāles, pirms esam pārlielinājuši par slimību. Mēs esam sludinājuši žēlastības evaņģēliju, pirms esam pārlielinājuši cilvēkus par bauslību, ko cilvēki ir pārkāpuši. Sekas ir tādas, ka gandrīz ikviens, kam es esmu sludinājis Dienvidkalifornijā vai dienvidu, tā sauktajos, kristīgajos štatos, ir atdzimis no jauna kādas sešas vai septiņas reizes. Jūs sakāt: „Tev jāatdod sava dzīve Jēzum Kristum.” „Es to izdarīju, kad man bija septiņi gadi, vienpadsmit gadi, septiņpadsmit, divdesmit trīs, divdesmit pieci, divdesmit astoņi, trīsdesmit divi...” Jūs zināt, ka šis cilvēks nav kristietis. Viņš ir laulības pārkāpējs. Viņš ir zaimotājs, bet viņš domā, ka ir pestīts, jo ir „atdzimis”. Kas notiek? Viņš izmanto mūsu Dieva žēlastību miesiskos gadījumos. Viņš nenovērtē upuri. Viņam nešķiet slikti mīdīt kājām Kristus asinis (Ebrejiem 10:29). Kāpēc? Jo viņu nav pārlielinājuši par slimību, lai viņš varētu novērtēt zāles.

Bībeliska evaņģelizācija ir vienmēr, bez izņēmumiem, pēc bauslības lepnajiem un pēc žēlastības pazemīgajiem. Nekad jūs neredzēsiet, ka Jēzus sniegtu evaņģēliju, labo vēsti, krustu, Dieva žēlastību lepnam, uzpūtīgam un paštaismam cilvēkam. Nē, nē. Ar bauslību Viņš salauž cieto sirdi un ar evaņģēliju dziedina salauzto sirdi. Kāpēc? Jo Viņš vienmēr darīja to, kas tīkams Tēvam. Dievs *stājas pretīm lepnajiem*, bet pazemīgajiem dod žēlastību (Jēkaba 4:6, 1. Pētera 5:5). „Lepna sirds Tā Kunga acīs ir negantība”, rakstos teikts (Salamana pam. 16:5).

Jēzus mums teica, kam domāts evaņģēlijs. Viņš teica: „Tā Kunga Gārs ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un aklām gaismu” (Lūkas 4:18). Šie ir garīgi apstiprinājumi. Nabagie garā (Mateja 5:3). Tie, kam sagrauzts un pazemīgs gars (Jesajas 57:15). Sagūstītie ir tie, kas sātanā valgos, lai tie darītu viņa gribu (2. Timoteja 2:26). Un aklie ir tie, kuriem šīs pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi, ka tiem nespīd Kristus godības evaņģēlija gaišums (2. Korintiešiem 4:4). Tikai slimajiem ir nepieciešams ārsts (Marka 2:17), un tikai tie, kuri ir pārlielināti par savu slimību, novērtēs un liks lietā zāles.

Tagad īsumā apskatīsim piemērus par bauslību lepnajiem un žēlastību pazemīgajiem. Lūkas 10:24... Lūkas 10:24. Kad es šeit no kanceles došu rakstu vietas, es tās nosaukšu divreiz, jo es zinu, ka šeit ir vīrieši, un vīriešiem visu ir jāsaka divreiz... Vīriešiem ir jāsaka divreiz. Tam var atrast pamatojumu Bībelē. Kad Bībelē Dievs runā uz vīriešiem, Viņš tos sauc divreiz: „Ābrahām, Ābrahām... Saul, Saul... Mozu, Mozu... Samuēl, Samuēl...” Vīriešiem vajag, lai viņiem pasaka divreiz. Sievietēm vienreiz. Nezin cik reižu esam sēdējuši baznīcā, sludinātājs saka: „Lūkas 10:25.” Es pagriežos pret sievu un saku: „Ko viņš teica?” Viņa saka: „Lūkas 10:25.” Es saku: „Paldies, mīļā.” PALĪGS. Tāpēc Dievs radīja sievieti, ka vīrieši vieni paši nespēj tik galā. Visa lieta kopumā: vīrieši visu ko pazaudē, sievietes to atrod. „Mīļum, kur ir atslēgas?” „Karājas tev deguna priekšā, dārgais.” Nezin cik reižu esmu atvēris skapīti: „Meduīn, te nav medus!” Viņa saka: „Šeit tas ir, dārgais.” Kur gan būtu vīrietis bez sievietes? Vai ne? Joprojām Ēdenes dārzā. Ieva atrada koku. Ādams īsti nesaprata, kas notiek. Būtībā, ja jūs aplūkojat vairāk sievietes

radīšanu, Bībelē teikts, ka Dievs Ādamu aizmidzināja dziļā miegā. Un rakstos nav teikts, vai viņš pēc tam pamodās.

Lūkas 10:25, mēs redzam, ka kāds rakstu mācītājs piecēlās un kārdināja Jēzu. Viņš nav nekāds advokāts, bet gan eksperts Dieva likumos. Viņš piecēlās un sacīja Jēzum: „Kā es varu iemantot mūžīgo dzīvību?” Un ko darīja Jēzus? Viņš tam atbildēja atbildēja ar bauslību, jo rakstu mācītājs bija lepns, augstprātīgs un paštaisns. Šeit ir kāds Dieva bauslības eksperts, kas kārdina Jēzu. Jautājuma jēga bija tāda: „Ko tad mums, tavuprāt, vajadzētu darīt, lai saņemtu mūžīgo dzīvību?” Un Jēzus viņam deva bauslību. Viņš sacīja: „Kā stāv bauslībā rakstīts, kā tu tur lasi?” Viņš atbild: „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.” Un Jēzus teica: „Dari to un tu dzīvosi.” Tālāk raksti saka: Bet viņš, *gribēdams attaisnoties*, sacīja Jēzum: „Kurš tad ir mans tuvākais?” Bībelē skaidri parādās bauslības ietekme uz šo vīru. Vīrs gribēja attaisnoties, jo viņā nebija mīlestības pret dažiem cilvēkiem, tāpēc viņš jautāja, kurš ir viņa tuvākais. Redziet, viņam nekas nebija pret jūdiem, bet viņam nepatika samarieši. Tad Jēzus viņam izstāstīja stāstu par „žēlsirdīgo samarieti”, kā mēs to saucam, kurš nemaz nebija tik „žēlsirdīgs”. Mīlēdams savu tuvāko kā sevi pašu, viņš vienkārši paklausīja pašai galvenajai Dieva bauslības prasībai. Bauslības (tā, ko bauslība pieprasa patiesībā) garīguma ietekmē vīra mute tika apklusināta. Redziet, viņš savu tuvāko tā nemīlēja. Pateicoties bauslībai, tiek apklusināta ikviena mute un visa pasaule ir vainīga Dieva priekšā.

Līdzīgi arī Lūkas 18:18, kāds jauns priekšnieks pienāca pie Jēzus. Viņš sacīja: „Kā es varu dabūt mūžīgo dzīvību?” Es domāju par to, kā ikviens no mums reaģētu, ja kāds pie mums pienāktu un teiktu: „Kā man dabūt mūžīgo dzīvību?” Mēs teiktu: „Ak,... ātri noskaiti šo lūgšanu, pirms tu pārdomā.” Bet ko darīja Jēzus, kad Viņa priekšā stāvēja cilvēks, kurš, iespējams, nožēlos grēkus? Viņš tam norādīja uz bauslību. Viņš tam deva piecus horizontālus bausļus, kā tam attiekties pret saviem līdzcilvēkiem. Un kad viņš teica: „To visu es esmu turējis no mazotnes,” Jēzus teica: „Vienas lietas tev vēl trūkst.” Un Viņš izmantoja pirmā bausļa būtību: „Es esmu Tas Kungs, tavš Dievs... tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.” (2. Mozus 20:2-3) Viņš norādīja šim cilvēkam, ka nauda bija viņa dievs, bet „jūs nevarat kalpot Dievam un mantai” (Mateja 6:24). Bauslība – lepnajiem.

Bet žēlastība tiek dota pazemīgajiem, kā redzam gadījumā ar Nikodēmu (Jāņa 3). Nikodēms bija jūdu valdības vīrs. Viņš bija skolotājs Izraēlā. Tāpēc viņš labi pārzināja Dieva bauslību. Viņš bija sirdī pazemīgs, jo viņš nāca pie Jēzus un apstiprināja Dieva Dēla dievišķumu. Israēla valdības vīrs? „Mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis. Jo neviens nevar tādas zīmes darīt, kā Tu dari, ja Dievs nav ar to.” Šim godīgajam patiesības meklētājam ar pazemību sirdī, kas pazina grēku no bauslības, Jēzus deva labo vēsti, ka soda nauda ir samaksāta un to, ka „Dievs tik ļoti pasauli mīlēja, ka deva Savu vienpiedzimušo Dēlu”. Un Nikodēmam tās nebija mulķības, bet „Dieva spēks pestīšanai”. Līdzīgi arī gadījumā ar Nātānaēlu (Jāņa 1:43-51). Nātānaēls bija israēlietis, kurš patiesi tika audzināts pēc bauslības, tie nebija tikai tukši vārdi. Viņa sirdī nebija nekādas viltības. Acīmredzami, bauslība bija kā skolotājs šim dievbijīgajam jūdai, kurš nāca pie Kristus.

Līdzīgi gadījumā ar jūdiem Vasarsvētku dienā (Apustuļu darbi 2). Viņi bija sirsnīgi, dievbijīgi jūdi, kuri ēda, dzēra, cēlās un gāja gulēt, saskaņā ar Dieva bauslību. Bībeles komentētājs Metjū Henrijs rakstīja, ka jūdi Vasarsvētku dienā bija sapulcējušies kopā, lai Sinaja kalnā svinētu, ka viņiem ir dota bauslība. Tāpēc Pēteris necēlās un nesludināja šiem dievbijīgajiem jūdiem Dieva dusmību. Viņi zināja, ka bauslības pārkāpšanas sods ir dusmība. Viņš arī nesludināja par taisnīgumu un tiesas dienu. Viņš tikai tiem pateica labo vēsti, ka par viņiem ir samaksāts. Šie vārdi sāpīgi ķēra viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: "Brāļi, ko lai mēs darām? (37. pants) Bauslība bija viņu skolotājs, kas veda tos pie Kristus, lai tie, ticēdami Viņa asinīm, tiktu taisnoti. Kāds dziesmu autors raksta: „No Dieva vārda beidzot uzzināju par savu grēku, tad es drebēju bauslības priekšā, ko biju mīdījis kājām, līdz mana vainīgā dvēsele meklējot pavērsās pret Golgātu.”

1. Timotejam 1:8 saka: „Bet mēs zinām, ka bauslība ir laba, ja lieto to pareizi.” Dieva bauslība ir laba, ja to pareizi lieto mērķim, kādam tā tika radīta. Nu, un kam bauslība

tika radīta? Sekojošajā pantā teikts: „Bauslība nav dota taisnam, *bet grēciniekiem.*” Tur pat ir uzskaitīti grēcinieki: netikļi, vīru piegulētāji. Ja tu vēlies, lai homoseksuāls cilvēks nāktu pie Kristus, nestrīdies ar viņu par viņa perversijām, viņš jau tevi gaida ar boksa cimdziem rokās. Nepavisam. Dod viņam desmit baušļus. Bauslība tika radīta homoseksuālistiem. Parādi viņam, ka viņš savā perversijā ir notiesāts.

Ja tu vēlies, lai jūds nāktu pie Kristus, uzliec viņam plecos bauslības smagumu; lai tas sagatavo viņa sirdi žēlastībai, kā tas notika Vasarsvētku dienā. Ja gribi vest pie Kristus musulmani, dod viņam Mozus bauslību; viņi pieņem Mozu kā pravieti. Dod viņiem Mozus bauslību, atņem tiem viņu paštaisnumu un pieved viņus pie asinīm traipītā krusta. Es dzirdēju par kādu musulmani, kurš lasīja mūsu grāmatu „Elles lielākais noslēpums”; lasot šo grāmatu, Dievs viņu pestīja. Kāpēc? Jo Dieva bauslība ir ideāls līdzeklis zudušo dvēseļu atgriešanai.

Padomājiet par sievieti, kuru pieķēra laulības pārkāpšanā (Jāņa 8:1-11). Septītā baušļa pārkāpums. Bauslība brēca pēc asinīm (3. Mozus 20:10). Viņa atradās starp akmeni un mūri. Viņai nebija citas izejas, kā vien mesties pie Dieva Dēla kājām pēc žēlastības; un tāda arī ir Dieva bauslības jēga.

Pāvils lietoja vārdus „būt ieslēgtiem bauslības važās” (Galatiešiem 3:23). Tas notiesā.

Jūs sakāt: „Nevar notiesāt grēciniekus.” Svētie, viņi jau ir notiesāti. Jāņa 3:18: „Kas netic, ir jau spriedumu dabūjis.” Bauslība parāda cilvēkam viņa patieso stāvokli.

Dāmas, jūs, iespējams, saskatīsiet ko pazīstamu. No galda dzīvojamā istabā vajag noslaucīt putekļus. Jūs tos noslaukāt, visi putekļi ir prom. Tad jūs atvelkat aizkarus un ielaižat iekšā agro rīta gaismu. Ko jūs redzat uz galda? Putekļus. Ko jūs redzat gaisā? Putekļus. Vai gaisma radīja putekļus? Nē, tikai gaismā tos var labāk redzēt. Kad mēs ar jums papūlamies atvilkt aizkarus no Svētākā un ļaujam, ka Dieva bauslības gaisma spīd uz grēcinieka sirdi, tad viņš vienkārši redz, kāds ir patiesībā. „Bauslis ir gaismeklis, un likums ir gaisma” (Salamana pamācības 6:23). Tādēļ Pāvils sacīja: „Jo bauslība dod - grēka atziņu.” (Romiešiem 3:20) Tādēļ viņš teica: „Lai grēks, darbojoties bauslim, kļūtu pārpārim grēcīgs.” (Romiešiem 7:13) Citiem vārdiem sakot, bauslība parāda cilvēka grēku patiesā gaismā.

Parasti šajā brīdī es pārrunāju vienu pēc otra visus desmit baušļus, tomēr tagad es padalīšos, kā es personiski liecinu cilvēkiem, jo domāju, ka tas būtu lietderīgāk.

Es esmu stiprs ticīgais un sekoju Jēzus pēdās. Nekad mūžā es neietu ne pie viena un neteiktu: „Jēzus tevi mīl.” Tas ir pilnīgi nebībeliski, rakstos kas tāds nav pieminēts. Es arī neietu ne pie viena un neteiktu: „Es gribētu ar tevi parunāt par Jēzu Kristu.” Kāpēc? Ja es gribu kādu atmodināt no dziļa miega, es viņam nespīdinātu lukturīti acīs. Tas viņu apvainotu. Es tuvotos gaismai ļoti saudzīgi. Vispirms miesiski, tad garīgi. Kāpēc?

„Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.” (1. Korintiešiem 2:14)

Rakstos piemērs personiskai liecināšanai ir dots Jāņa evaņģēlija 4. nodaļā. Jūs varat redzēt Jēzus piemēru, runājot ar sievieti pie akas. Viņš sāka runāt miesiskā līmenī, pārgāja uz garīgo, norādīja sievietei uz viņas grēku, izmantojot septīto bausli, un tad atklājās viņai kā Mesija. Kad es kādu satikšu, es runāšu par laikapstākļiem, par sportu; lai viņi jūt, ka runā ar saprātīgu cilvēku. Es viņu tuvāk iepazītu, pateiktu pa kādam jokam, un tad ar nolūku pārietu no miesiskām tēmām uz garīgo. Es parasti izmantoju evaņģelizācijas bukletīnus. Mūsu kalpošanai ir apmēram 25 dažādi bukletiņi. Esam noprintējuši miljoniem savu bukletiņu; mūsu bukletiņi ir diezgan neparasti. Ja jūs sev kādus dabūsi, jums būs jānēsā līdzī vesela kaudze, jo cilvēki parasti pieprasa vēl vairāk. Došu jums kādu piemēru. Šis ir mūsu optiskās ilūzijas buklets. Ja jūs varat saskatīt, kurš izskatās lielāks? Vai rozā izskatās lielāks? Vai varat redzēt? Tiem, kas šo materiālu klausās ierakstā vai lasa... Tie ir vienā un tajā pašā izmērā, tā ir optiskā ilūzija. Es saku: „Nu, īstenībā tas ir evaņģēlija bukletiņš; norādes ir otrā pusē... nu, būtībā, kā tikt pestītam.” Es saku: „Jūs to varat paturēt.” Viņš saka: „Ei... paldies! Forši... O!”

„Man ir vēl kaut kas priekš jums.” Un es izņemu no kabatas monētu ar iespiesti desmit baušļiem. Mums ir ierīce, kas to dara. Mēs iegādājamies no bankas jaunas monētas, skaistas, zeltainas monētas, ieliekam tās mašīnā, un tajās tiek iespiesti. Ja varēsiet noturēt mierīgi, varat tur ielikt arī savu īkšķa nagu. Monētās tiek iespiesti desmit

baušļi. Tas ir atļauts: tas ir uzskatāms par mākslu. Tas nesabojā monētu. Un tad es saku: „Lūk, maza dāvana.” Viņš saka: „O, kas tas tāds?” Es saku: „Tas ir penijs ar iegravētiem desmit baušļiem, es to paveicu pats saviem zobiem... punktus es lieku ar acs zobu, bet e burts gan ir dikti grūts.”

Lūk, šādi es cenšos sajukt, vai viņš būtu atvērts runāt par garīgām lietām. Ja viņš noraidoši saka: „Desmit baušļi? Milzīgs paldies,” tad viņš nav atvērts. Bet parasti reakcija ir: „Desmit baušļi... forši, paldies! Man patīk.” Es saku: „Kā tu domā, vai tu parasti ievēro desmit baušļus?” Viņš saka: „Nu, jā... tikpat kā.” Es saku: „Apskatīsimies tos. Esi kādreiz melojis?” Viņš saka: „Nu, jā... jā, vienreiz vai divreiz.” Es saku: „Un par ko tas tevi padara?” Viņš saka: „Par grēcinieku.” Es saku: „Nē, nē. *Precīzi* par ko tas tevi padara?” Viņš saka: „Nu, cilvēk, es taču neesmu melis.” Es saku: „Cik reižu tad ir jāmelo, lai kļūtu par meli? Desmit reizes, atskan signāls un tev uz pieres uzliek zīmogu? Vai nav tā, ka, ja cilvēks melo kaut vienu reizi, viņš ir melis?” Viņš saka: „Nu, jā... laikam jau tev taisnība.” Es saku: „Vai tu kādreiz esi kaut ko nozadzis?” Viņš saka: „Nē.” Es saku: „Ei, ei, tu man tikko atzinies, ka esi melis.” Es saku: „Vai tu kaut ko kādreiz esi nozadzis, pat kaut ko ļoti niecīgu?” Viņš saka: „Jā.” Es saku: „Par ko tas tevi padara?” Viņš saka: „Par zagli.” Es saku: „Jēzus ir teicis: „Ikviens, kas skatās uz sievieti, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.” (Mateja 5:28) Vai ir tā kādreiz gadījies?” Viņš saka: „Jā, vai cik reižu.” „Lūk, tu esi pats esi piekritis, ka esi melīgs, zaglīgs laulības pārkāpējs savā sirdī, un tev būs jāstājas Dieva priekšā tiesas dienā. Un mēs esam apskatījuši tikai *trīs* no desmit baušļiem. Ir vēl septiņi, kas uz tevi norāda. Vai tu kādreiz esi piesaucis Dieva vārdu veltīgi?” „Jā... esmu centies tā vairs nedarīt.” „Vai tu zini, ko tu dari? Tu, lai izteiktu savu riebumu, kādas rupjības vietā, kas sākas ar burtu 'b' izmanto Dieva vārdu. Tā saucas zaimošana. Bībelē ir teikts: „Par ikkatru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā.” (Mateja 12:36) „Tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa Vārdu nelietīgi valkā.” (2. Mozus 20:7) Bībelē ir teikts, ja tu kādu ienīsti, tu esi slepkava (1. Jāņa 3:15).”

Viena brīnišķīga lieta par Dieva likumu ir tā, ka Dievs ir pacenties to mums ierakstīt sirdīs. Romiešiem 2:15: „...ar to viņi pierāda, ka bauslība ierakstīta viņu sirdīs. To pašu apliecina viņu sirdsapziņa...”. Sirdsapziņa – tas ir tas, ko tu zini. Kad cilvēks melo, iekāro, pārkāpj laulību, zaimo un ir netikls, viņš to dara *zinādams*, ka tas ir nepareizi. Dievs ir devis gaismu ikvienam cilvēkam. Svētais Gars tiem norāda uz viņu grēku, taisnību un tiesas dienu (Jāņa 16:8). Grēks, kas ir bauslības (likuma) pārkāpums (1. Jāņa 3:4); taisnums, kas ir no bauslības (Romiešiem 10:5, Filipiešiem 3:9); tiesa, kas ir pēc bauslības. Viņa sirdsapziņa viņu apsūdz – bauslība, kas ierakstīta viņa sirdī (Romiešiem 2:15) – un bauslība viņu notiesā.

Un tā es saku: „Ja Dievs tiesas dienā tevi tiesās pēc šiem standartiem, vai tu būsi bez vainas vai vainīgs?” Viņš saka: „Vainīgs.” Es saku: „Kā tu domā, vai tu nonāksi debesīs vai ellē?” Un parasti atbilde ir: „Debesīs.” Modernās evaņģelizācijas produkts. Es saku: „Kāpēc tu tā domā? Vai tāpēc, ka tu uzskati, ka Dievs ir labs un Viņš pievērs acis uz taviem grēkiem?” Viņš saka: „Jā, tieši tā. Viņš pievērs acis uz maniem grēkiem.” „Jā, vispār pamēģini to tiesas zālē. Tev ir tiesa par izvarošanu, slepkavību, narkotiku tirdzniecību – ļoti nopietni noziegumi. Tiesnesis saka: „Tu esi vainīgs. Te ir visi pierādījumi. Vai tev vēl ir kas sakāms, pirms es pasludinu spriedumu?” Un tu saki: „Jā, tiesnesi. Es gribētu teikt, ka ticu, ka tu esi labs cilvēks un neņemsi vērā manus noziegumus.” Tiesnesis droši vien teiks: „Par vienu lietu tev ir taisnība. Es *esmu* labs cilvēks, un *tāpēc*, ka esmu labs, es raudzīšu, lai notiek pēc taisnības. *Tāpēc*, ka esmu labs, es raudzīšu, lai tu saņem sodu.”” Tieši tā pati lieta, par kuru grēcinieki uzskata, ka tā viņus izglābs tiesas dienā, proti, Dieva labsirdība, būs tieši tā, kas viņus iznīcinās. Tādēļ, ka Dievs ir labs, Viņam gluži dabiski jāsoda slepkavas, izvarotāji, zagļi, meli, netikļi un zaimotāji. Dievs sodīs ikvienu grēku.

Zinot visu šo, viņš tagad spēj saprast. Tagad viņš ir sapratis, ka viņa grēks ir, pirmkārt, vertikāls, ka viņš ir „grēkojis pret debesīm” (Lūkas 15:21). Viņš zina, ka ir pārkāpis Dieva likumu, ka ir sadusmojis Dievu un Dieva dusmas ir pār viņu (Jāņa 3:36). Viņš tagad redz, ka tiek „svērts svaru kausā” pēc mūžīgās taisnības un „atrasts par vieglu” (Daniēla 5:27). Viņš tagad saprot upura nepieciešamību. „Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdams par lāstu” (Galatiešiem 3:13). „Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām

grēcinieki.”(Romiešiem 5:8) Mēs pārkāpām likumu; Viņš samaksāja sodu. Tik vienkārši. Ja vīrs nožēlo grēkus, ja sieviete nožēlo grēkus un tic Jēzum, Dievs tiem atlaidīs viņu grēkus, lai tiesas dienā, kad notiks viņu tiesa, Dievs varētu teikt: „Tava lieta tiek izbeigta pierādījumu trūkuma dēļ.” „Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdams par lāstu.” Tādēļ aplieciniet atgriešanos pie Dieva un ticību mūsu Kungam Jēzum Kristum. (Apustuļu darbi 20:21), lieciet savu roku pie arkla un neskatieties atpakaļ, jo tad jūs derēsiet Dieva valstībai. (Lūkas 9:62) Vārds „derīgs” nozīmē „gatavs lietošanai”. Viņa sirds augsne ir mainīta, un viņš var lēnprātībā saņemt iedēstīto vārdu, kas var izglābt viņa dvēseli (Jēkaba 1:21).

Man nav laika izdalīt jums šos citātus, bet tie ir atrodami mūsu literatūrā. Esmu pārliecināts, ka jūs pazīsit šos vārdus. Džons Vaiklifs, Bībeles tulkotājs. Viņš sacīja: „Augstākā kalpošana, ko cilvēks var sasniegt uz zemes, ir sludināt Dieva bauslību.” Kāpēc? Jo tas vedīs grēciniekus pie Pestītāja mūžīgai dzīvībai. Mārtiņš Luters teica: „Pirmais evaņģēlija sludinātāja pienākums ir pasludināt Dieva bauslību un parādīt grēka dabu.” Kad lasām šos citātus, šiem cilvēkiem ir tāda pārliecība, ka gandrīz varam dzirdēt viņu zobus griežamies. Viņi saka apmēram tā: „Ja jūs nepieminēsiet bauslību, sludinot evaņģēliju, jūs piepildīsiet draudzes ar viltus grēkus nožēlojušiem cilvēkiem.” Un cita [sēkla] krita uz akmeni, uzdīgusi tā sakalta, tāpēc, ka tai nebija slapjuma. Bet, kas uz akmens, ir tie, kad tie vārdu dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi tie tic un pārbaudīšanas laikā tie atkāpjas. (Lūkas 8:6;13) Klausieties, ko sacīja Mārtiņš Luters. „Sātans, visu nesaskaņu dievs, katru dienu rada jaunas sekas. Un beidzamo viņš ir radījis sektu, kas māca, ka cilvēkus nav jābiedē ar bauslību, bet maigi jāpārliecina, sludinot par Kristus žēlastību.” Ko saka Luters? Viņš saka: „Klausieties. Ir dēmoniska, sātaniska sekta, kas māca, ka cilvēkus nav jābiedē ar bauslību, bet maigi jāpārliecina, sludinot Kristus žēlastību,” kas gluži labi izdara kopsavilkumu mūsu evaņģelizācijai.

Džons Veslijs rakstīja jaunam draugam evaņģēlistam: „Sludini 90 procentus bauslību un 10 procentus žēlastību.” Jūs sakāt: „90 procentus bauslību un 10 procentus žēlastību? Pasmagi. Vai nevajadzētu 50 pret 50?” Padomājiet šādā veidā: es esmu ārsts, jūs esat pacients. Jums ir neārstējama slimība. Man ir zāles, bet ir absolūti nepieciešami, ka jūs pilnīgi uzticiaties un paļaujaties uz šīm zālēm; ja jūsu attieksme nav par visiem 100 procentiem, tās nepalīdzēs. Kā es rīkošos? Droši vien apmēram tā.

„Lūdzu, ienāciet. Apsēdieties. Man jums ir ļoti nopietni jaunumi: jums ir neārstējama slimība.” Redzu, kā jūs sākat drebēt. Pie sevis nodomāju: „Labi. Viņš sāk saskatīt situācijas nopietnību.” Es izņemu analīžu rezultātus, rentgenuzņēmumus. Es jums parādu, kā jūsu ķermenī izplatās inde. *Desmit pilnas minūtes* es runāju ar jums par drausmīgo slimību. Kā tad jūs domājat, cik ilgi man būs jārunā par zālēm? Nepavisam ne ilgi. Kad jūs tur drebēdams sēžat desmit minūtes vēlāk, es saku: „Starp citu, šeit ir zāles.” Jūs tās pakampjat un norijat. Jūsu zināšanas par slimību un tās šausmīgajām sekām ir likušas jums kārot pēc zālēm.

Redziet, pirms es kļuva kristietis, man pēc taisnības bija tikpat liela vēlme kā četrgadīgam puikam pēc vannas. Ko es gribu teikt? Redziet, Jēzus sacīja: „Svētīti tie, kas alkst un slāpst pēc taisnības.” Cik daudz nekristiešu jūs pazīstat, kas alkst un slāpst pēc taisnības? Bībelē ir teikts: „Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu.”

(Romiešiem 3:11) Ir teikts, ka cilvēki mīl tumsu, ienīst gaimu, un viņi nenāks pie gaismas, lai viņu darbi netiktu atklāti. (Jāņa 3:19-20) Viņi tikai ļaunumu dara tā, it kā tie ūdeni dzertu (Ījaba 15:16). Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis un darījis to, kas ļauns Tavās acīs, lai Tu paliec taisns Savos spriedumos un nevainojams Savā tiesneša darbā. Bet naktī es sastapos ar Dieva bauslības garīgo raksturu un sapratu, ka Dievam patīk patiesība, kas apslēpta sirds dziļumos (Psalmi 51:6), jo Viņš redz manas domas un uzskata iekāri par laulības pārkāpumu, naidu par slepkavību, un es teicu: „Es redzu, ka esmu lemts bojāejai. Kas man jādara, lai tiktu attaisnots?” Es sāku slāpt pēc taisnības. Bauslības uzkaisīja piparus man uz mēles. Tā man bija skolotājs, kas aizveda pie Kristus. Čārlzs Spērdžens sacīja: „Viņi nekad nepieņems žēlastību, ja nedrebēs taisnīgās un svētās bauslības priekšā.” D. Mūdijs, Džons Banjans, Džons Ņūtons, kas ir uzrakstījis „Man žēlastība dāvāta” (ja kāds ir izpratis žēlastību, tad tas ir Ņūtons) viņš sacīja, ka „pareizi saprast līdzsvaru starp bauslību un žēlastību ir aiztaupīt sev sapīšanos kļūdās

gan vienā, gan otrā." Un Čārlzs Finijs sacīja: „Bauslībai jo vairāk jāsapatavo ceļš evaņģēlijam." Viņš sacīja: „Tā neievērošana glābjot dvēseles, tikpat kā vienmēr beigsies ar viltus cerību, ar neīstu vērtību ieviešanu kristiešu dzīvē un baznīcas piepildīšana ar nepatiesi grēkus nožēlojušiem."

Svētie, pirmais, ko Deivids Vilkersons man pateica, kad viņš man piezvanīja no savas mašīnas: „Es domāju, ka es biju vienīgais, kas neatzīst garīgai aprūpei." Es ticu, ka jaunatgrieztais ir jābaro, es ticu, ka viņš ir jāauklē, es ticu, ka viņš ir jāveido par mācekli – tas ir bībeliski vissvarīgākais. Bet es neuzskatu, ka viņš jāaprūpē. Es ko tādu rakstos neatrodu. Etiopiešu einuhs bija atstāts bez aprūpētāja. *Kā viņš varēja izdzīvot? Viņam bija tikai Dievs un svētie raksti.* Redziet, garīgā aprūpēšana... es izskaidrošu garīgo aprūpi tiem, kas to nezina. Tas ir, kad ir cilvēki, kas pieņēmuši Jēzu, vai caur krusta kariem vai vietējā draudzē, tad mēs ņemam strādniekus no ražas lauka, kuri ir tik vien, cik viņu ir, un uzdodam viņiem šo neiedvesmojošo uzdevumu skraidīt pakalpiņiem šiem cilvēkiem, kas pieņēmuši Jēzu, lai pārliecinātos, ka viņi iet kopā ar Dievu. Šādi mēs tikai diemžēl atzīstam, cik maz uzticamies mūsu sniegtās vēsts ietekmei un Dieva spēkam. Ja Dievs ir viņus pestījis, Dievs viņus paturēs pie Sevis. Ja viņi ir atdzimuši no Dieva, viņi nemirs nekad. Ja Viņš ir sācis pie tiem strādāt, Viņš šo darbu arī pabeigs (Filipiešiem 1:6); ja Viņš ir licis viņos ticību, tad Viņš šo ticību arī piepildīs (Ebrejiem 12:2). Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas nāk caur Viņu pie Dieva (Ebrejiem 7:25). Viņš spēj tos pasargāt no kļūšanas, un nostatīt nevainīgus un līksmus Savas godības priekšā (Jūdās 24). Jēzus sacīja: „Neviens neko nevar izraut no Tēva rokas." (Jāņa 10:29)

Redziet, problēma ir tā, ka Lācars ir jau četras dienas miris (Jāņa 11). Mēs varam ieskriet kapenēs, izvilkt viņu ārā, mēs varam viņu uzslīst stāvus un atvērt viņam acis, bet viņš „nelabi ož" (39. pants) Viņam jādzird Dieva Dēla balss. Arī grēcinieks savos grēkos ir miris četras dienas. Mēs varam pieskriet un teikt: „Noskaidri šo lūgšanu." Bet viņam ir jādzird Dieva Dēla balss, savādāk viņā nebūs dzīvības; un tas, kas pamudina grēcinieku dzirdēt Dieva Dēla balsi, ir bauslība. Bauslība līdz Kristum ir bijusi mūsu audzinātāja, lai mēs ticībā kļūtu taisnoti. (Galatiešiem 3:24) Svētie, bauslība darbojas, tā atspirdzina (atgriež) dvēseli (Psalmi 19:8). Tā padara cilvēku par jaunu radību Kristū. Vecās lietas aiziet, redzi, viss tapis jauns (2. Korintiešiem 5:17). Atrodi kādu grēcinieku un pamēģini ar viņu. Bet tikai atceries šo anekdoti.

Tu sēdi lidmašīnā, lēnām malko savu kafiju, kod cepumā un skaties filmu. Šis ir labs lidojums, patīkams, kad pēkšņi tu dzirdi: „Runā kapteinis. Man ir paziņojums. Lidaparāta aste daļa tikko nolūza un nokrita, mēs tūlīt avarēsim. Līdz zemei ir 8000 metri. Jums zem sēdekļa ir izpletni. Mēs priecāsimies, ja jūs tos uzvilksiet. Paldies par uzmanību. Paldies, ka izvēlaties lidot ar mūsu aviokompāniju." Tu saki: „Ko?! 8000 metri?! Nu, vecīt, tūlīt es velku virsū izpletni!" Tu paskaties sev blakus; tavš kaimiņš kož cepumā, malko savu kafiju un skatās filmu. Tu saki: „Atvainojiet, vai jūs dzirdējāt, ko teica kapteinis? Uzvelciet izpletni." Viņš pret tevi pagriežas un saka: „Ak, es nedomāju, ka viņš to teica nopietni. Bez tam, man tāpat ir labi." Nevērsies pie viņa visā cieņā un nesaki: „Ak, lūdzu, uzvelciet izpletni. Būs vēl labāk nekā filmā." Tam nebūs jēgas. Ja tu teiksi, ka izpletnis padarīs kaut kādā veidā viņa lidojumu labāku, viņš to uzvilks ar nepareizu motīvu. Ja tu gribi, lai viņš to uzvelk un patur mugurā, stāsti viņam par kritienu. Saki: „Nu, piedodiet. Ja gribat, ignorējiet kapteini. Leciet bez izpletna...PĻEKŠ!" Viņš saka: „Atvainojiet, lūdzu?" „Es teicu, ka lēcieni bez izpletna, *zemes pievilksanas spēks*. Pļekš uz zemes." „Ai! Trakums! Es saprotu, ko jūs sakāt! Liels jums paldies!" Un kamēr vien šis cilvēks apzināsies, ka viņam būs jāiziet pa durvīm un jācīnās ar zemes pievilksanas spēku, jūs neparko neatņemsiet viņam izpletni, jo viņa paša dzīvība no tā atkarīga.

Ja jūs paskatāties sev apkārt, ir daudz pasažieru, kas priecājas par lidojumu. Viņi neilgu laiku bauda grēku. Ejiet pie viņiem un sakiet: „Atvainojiet, vai jūs dzirdējāt komandu no mūsu Kapteiņa par pestīšanu – uzvilkt Jēzu Kristu?" Viņš tev saka: „Es gan nedomāju, ka Dievs to domā nopietni. Dievs ir mīlestība. Bez tam, man tāpat ir labi." Nevērsieties pie viņa visā cieņā un nesakiet: „Lūdzu, uzvelciet Jēzu Kristu. Viņš jums dos mīlestību, prieku, mieru, piepildījumu un pastāvīgu laimi. Dievs jūs ir radījis ar tukšumu sirdī, ko tikai Viņš pats var piepildīt. Ja jums ir laulības problēmas, vai problēmas ar narkotikām, alkoholu, vienkārši atdodiet savu sirdi Jēzum." Nē. Jūs viņam dosiet nepareizu motīvu

viņa lēmumam. Sakiet: „Dievs, dod man drosmi!” un pastāstiet viņam par kritienu. Vienkārši sakiet: „Katram cilvēkam reiz būs jāmirst. Ja tu mirsi savos grēkos, Dievs tev dos pēc taisnības, un Viņa tiesa būs barga. Par katru veltīgu vārdu, ko cilvēks izsaka, viņš atskaitīsies tiesas dienā; ja tu esi iekārojis, tu esi pārkāpis laulību. Ja tu esi kādu ienīdis, tu esi noslepkavojis. Un Jēzus ir brīdinājis, ka tiesa būs ļoti barga, pār tevi nāks mūžīgās dusmības dūre un [BAH!] samals tevi miltos. Lai Dievs svētī.” Es runāju par elles uguns sludināšanu. Ja mēs sludināsim elles uguni, tad atgrieztajiem cilvēkiem būs bijība. Ja lietosim Dieva bauslību, atgrieztajiem cilvēkiem būs asaras. Un kāpēc? Cilvēks grib izbēgt no elles uguns. Bet savā sirdī viņš domā, ka Dievs ir bargs un netaisnīgs, jo netika lietota bauslība, lai parādītu grēka milzīgi grēcīgo raksturu. Viņš neredz, ka elle ir pēc viņa nopelniem. Tāpēc viņš nesaprot žēlastību, un viņam pietrūkst pateicības pret Dievu par Viņa žēlastību. Un pateicība ir pirmā motivācija evaņģelizācijai. Nepatiesi grēkus nožēlojuša cilvēka sirdī nebūs nekādas degsmes evaņģelizēt. Bet tā rodas, cilvēkam apzinoties, ka viņš ir grēkojis pret debesīm. Dievs redz visu, Viņš redz labo un ļauno, Dievs ir redzējis visu tumsību tikpat labi kā gaismu. Viņš ir redzējis cilvēka domas. Ja Dievs visā Savā svētumā dusmības dienā atklātu visu, kā cilvēks slepenībā savā sirdī grēkojis, ja Dievs atklātu visus cilvēka vainas pierādījumus, Dievs cilvēku varētu paņemt kā netīrumu un iemest to ellē, lai būtu pēc taisnības. Bet Dievs nevis dara pēc taisnības, bet dod žēlastību. Viņš ir parādījis savu mīlestību pret cilvēku, ka Kristus ir miris par viņu, kamēr viņš vēl bija grēcinieks. Cilvēks nokrīt ceļos asinīm slācītā krusta priekšā un saka: „Ak, Dievs, ja Tu to esi izdarījis manis dēļ, es Tevis dēļ darīšu jebko. Es priecāšos darīt Tavu gribu, mans Dievs. Tava bauslība ir ierakstīta manā sirdī.” Tāpat kā cilvēks, kurš apzinājās, ka viņam būs jāiziet pa durvīm un jācīnās ar zemes pievilkšanas spēku, tāpēc viņš neparko nevilks nost izpletni, jo viņa paša dzīvība no tā atkarīga, tāpat arī cilvēks, kas nāk pie Pestītāja, zinādam, ka viņam būs jāstājas Svētā Dieva priekšā dusmības dienā, nekad neatmetīs Dieva taisnību Kristū, jo *viņa paša dzīvība no tā atkarīga*.

Pamazām tuvojamies noslēgumam. Pirms kāda laika es biju veikalā, un veikala īpašnieks, apkalpodams pircēju, zaimoja, piesaukdams Dieva vārdu. Ja kāds lādēdamies sauktu manas sievas vārdu, es būtu neganti apvainots. Bet šis cilvēks lādējās, saucot Dieva vārdu, bet Dievs viņam bija devis dzīvību, viņa redzi, spēju domāt, viņa bērnus, pārtiku; Dieva labsirdība viņam bija devusi visu patīkamo, kas ir bijis viņa dzīvē. Tagad viņš izmanto Dieva vārdu par lamuvārdu. Sašutis es pieliecos pie viņiem un teicu: „Atvainojiet. Vai šī ir reliģiska tikšanās?” Viņš saka: „Ko? Pie V-E-L-N-A, nē!” „Jā, ir gan. Jo tagad jūs runājat par velnu. Ar jūsu atļauju iedošu jums vienu no manām grāmatām.” Es izgāju ārā un no mašīnas paņēmu paša sarakstīto grāmatu „Dievs neatzīst ateistus: pierādījums, ka ateistu nav.” Šajā grāmatā izmantota loģika, humors, veselais saprāts un racionālisms, lai pierādītu Dieva esamību, un to jūs varat izdarīt divām minūtēs, nemaz nepielietojot ticību. Ir ļoti vienkārši pilnīgi pierādīt Dieva eksistenci, un tas arī pierāda, ka ateistu nav. Lūk, arī mūsu uzlīmīte „Nacionālā ateistu diena: 1. aprīlis”. Tā es viņam iedevu to grāmatu, divus mēnešus vēlāk es iegāju pie viņa atkal un iedevu vēl vienu grāmatu, ko esmu sarakstījis, tā saucas „Mani draugi mirst!” Tā ir patiesa, saistoša grāmata par evaņģēlija sludināšanu noziedzīgākajai Losandželosas daļai, arī šajā grāmatā ir sava deva humora. Es viņam šīs grāmatas iedevu, viņš man vēlāk piezvanīja un izstāstīja, kas bija noticis. Viņš man izstāstīja, ka viņa sieva bija sākusī uz viņu šķībi skatīties, jo viņš lasa grāmatu ar nosaukumu „Mani draugi mirst!” un ik pēc pāris minūtēm smejas. Vienu reizi viņš tīrīja istabu un pacēla grāmatu „Dievs neatzīst ateistus”. Viņš noteica: „Nu,” atvēra to un izlasīja pirmo lappusi. Tad viņš izlasīja visu grāmatu, 260 lappuses. Viņš teica: „Diezgan dīvaini, jo man derdzas lasīt grāmatas.” Tad viņš izlasīja „Mani draugi mirst!”, atdeva savu dzīvi Jēzum, nopirka sev Bībeli, kādu dienu pie manis atnāca apsveicināties un izstāstīja, ka pēc divām dienām, kopš viņš bija kristietis, viņš jau Bībelē bija ticis līdz 3. Mozus grāmatai. Man šķiet, viņš grasījās lasīt „Spalmus” un tad Jāni. Bet pirms viņš pieņēma šo lēmumu, viņš bija nodarbojies ar burvestībām. Dieva likumi ir pilnīgi un spēj atgriezt dvēseles. It kā Dievs raudzītos lejup uz mani, kad es sludināju cilvēkiem un atgaiņājos no ienaidnieka ar modernās evaņģelizācijas spalvu slotiņu, it kā Dievs sacītu: „Ko tu dari? Mani ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai (2. Korintiešiem

10:4). Šeit ir desmit lieliski lielgabali." Kad es nostādīju desmit Dieva bauslības lielgabalus rindā, grēcinieki vairs neņirgājās un nemēdījās. Nē, viņi nobālēja, viņi pacēla rokas un sacīja: „Es paņodos! Es atdodos Jēzum pavisam!" Viņi pārnāca pie uzvarētājiem un nekad nedežertēja. Šādi atgrieztie kļūst par evaņģelizētājiem, nevis baznīcas solu trinējiem, par strādniekiem, nevis slaistiem, par vietējās draudzes aktīviem, nevis pasīviem.

Tagad, svētie, kad visiem galvas ir augšā un acis vaļā, un mūzika nespēlē, es gribētu jums mest izaicinājumu, cik patiesa ir jūsu pestīšanas. Modernā evaņģelizācija saka: „Neuzdod jautājumus, vai tu esi pestīts." Bībelē ir teikts tieši pretējais. Tur teikts: „Pārbaudait paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi." (2. Korintiešiem 13:5) Labāk tagad, nekā tiesas dienā. Bībelē teikts: darbojieties, lai jūsu aicināšana un izredzēšana jo stipra paliek (2. Pētera 1:10), un daži no jums zina, ka jūsu kristieša dzīvē kaut kas ir radikāli nepareizi. Jūs zaudējat prieku un mieru, kad lidojums kļūst nepatīkams. Jums nav degsmes evaņģelizēt. Jūs nekad nekrītat pie zemes Visvarenā Dieva priekšā un nesakāt: „Es esmu grēkojis pret Tevi, ak, mans Dievs! Apžēlojies par mani!" Jūs nekad neesat traukušies pie Jēzus Kristus un Viņa asinīm pēc šķīstīšanas, izmisumā saucot: „Dievs, esi žēlīgs man, grēciniekam!" Un iztrūkst pateicības; nav centības palīdzēt zudušajiem. Jūs nevarat sacīt, ka esat dedzīgs Kristum; būtībā pastāv risks, ka piederat pie tā sauktajiem „remdenajiem" un jūs izspļaus no Kristus mutes tiesas dienā (Atklāsmes 3:16), kad cilvēku pūļi sauks Jēzu: „Kungs, Kungs." Un Viņš teiks: „Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs *Jauna darītāji*." (Mateja 7:22-23). Nekādas cieņas pret dievišķo bauslību. Bībelē ir teikts: „Lai atturas no netaisnības ikviens, kas daudzina Tā Kunga Vārdu." (2. Timotejam 2:19) Šodien jums jāpielāgo par jaunu jūsu apņemšanās. Draugs, neļauj savam lepnumam tevi kavēt. Es gribētu lūgt par jums: es palikšu šeit, jūs palieciēt savās vietās. Ja jūs gribat, lai lūdzu par jums, paceliet rokas, bet atcerieties. Ja jūs sakāt: „Man vajadzētu pacelt roku, bet ko cilvēki padomās?", tas ir lepnums. Jums labāk patīk cilvēku atzinība, nekā gods Dieva priekšā (Jāņa 12:43). Lepna sirds Tā Kunga acīs ir negantība (Salamana pam. 16:5). Dievs stāv pretim lepnēm, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību. Pazemojieties apakš Dieva varenās rokas, lai Viņš jūs paaugstinātu savā laikā (1. Pētera 5:5-6). Sauciet to par atkalapņemšanos, sauciet to par apņemšanos. Lai kā jūs to nosauktu, pārbaudiet paši sevi, vai stāvat ticībā.